

»Gentofte politi modtog den 26. juli 1995 kl. 15.07 en telefonisk anmeldelse fra Ulla Dahlerup.

Ulla Dahlerup telefonerede fra sit sommerhus og oplyste, at der på hendes telefonsvarer var indtalt forskellige trusler mod hendes person, herunder trusler om, at man ville forøve hærværk mod hendes hjem i Charlottenlund. Truslerne var fremsat af forskellige ukendte personer – angiveligt som en reaktion på Ulla Dahlerups artikel i BT den samme dag.

Ved henvendelsen hertil anmodede Ulla Dahlerup om politiets hjælp til at tilse bopælen. En politipatrulje tilså kl. 16.00 bopælen uden at observere hærværk eller hærværkspersoner på stedet.

Onsdag den 26. og torsdag den 27. juli 1995 og senest i begyndelsen af indeværende måned, da der i nyhedsbladene var en ny omtale af den nævnte artikel, har ordenspolitiet lejlighedsvis, på samme måde som det sker andre steder her i politikredsen, udført almindelige patruljemæssige tilsyn ved Ulla Dahlerups bopæl.«

#### Ad spm. nr. S 2268

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Anne Baastrup (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 6722, var sålydende:

Til justitsministeren (1/8 95) af:

**Anne Baastrup (SF):**

»Vil ministeren redegøre for, hvordan politiets behandling af sager vedrørende trusler og hærværk sædvanligvis håndteres?«

#### Supplerende svar (1/9 95)

**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København, som har oplyst følgende:

»I forbindelse med politiets behandling af sager vedrørende trusler søges tre hovedhensyn tilgodeset.

Politiet tilstræber således at varetage borgerens sikkerhed, hensynet til sagens opklaring og borgerens fornemmelse af tryk.

Politiets opgavehåndtering kan på denne baggrund i hovedtræk beskrives således:

Ved telefoniske anmeldelser vurderer vagtlederen, hvorvidt truslen eller truslerne er så aktuelle og overhængende, at øjeblikkelig udrykning til afværgelse af, at disse eventuelt føres ud i livet, er fornøden, eller situationen i øvrigt er af en sådan akut karakter, at udrykning straks bør ske.

Selv om der ikke efter politiets vurdering synes risiko for, at truslerne vil blive realiseret, kan behovet for tryksskabende indsats medføre, at der efter omstændighederne alligevel foretages umiddelbar udrykning til anmelderen.

Dette vil ligeledes ske, såfremt hensynet til efterforskningen tilsiger det.

Foreligger ingen af disse situationer, vil det bero på den øjeblikkelige ressourceprioritering, hvorvidt udrykning sker umiddelbart eller senere. Eventuelt vil anmelderen kunne tilsiges til afhøring på politistationen. Sager vedrørende trusler på livet vil oftest være omfattet af straffelovens §§ 265 (tilholdssager) eller 266 (trusler på livet).

Anmeldelser vedrørende overtrædelse af straffelovens § 265 sker i almindelighed skriftligt eller i forbindelse med anmelderens personlige tilstedeværelse på politistationen, eventuelt i forbindelse med afhøring vedrørende andre anmeldelser.

I sager af denne karakter vil der som regel være tale om trusler af mere ubestemt karakter, som kun vil være straffbare, såfremt der forinden af politiet er givet en advarsel i medfør af straffelovens § 265.

Om et forhold er af en så alvorlig karakter, at der bør optages rapport i sagen med henblik på at meddele en sådan advarsel, afgøres af vagtlederen hos ordenspolitiet. Selve spørgsmålet om, hvorvidt en advarsel skal meddeles, afgøres i København af stationslederen eller dennes stedfortræder. Afgørelsen kan påklages til Justitsministeriet.

For behandlingen af disse sager gælder i øvrigt de af Justitsministeriet ved cirkulæreskrivelse af 12. februar 1990 udstukne retningslinjer.

For så vidt angår sager vedrørende eventuel overtrædelse af straffelovens § 266, kan det tilføjes, at spørgsmålet om, hvorvidt truslen har en så kvalificeret karakter (er »egnet til . . . at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd. . .«), at der er grundlag for at optage en rapport med henblik på sigtelse, i almindelighed afgøres af en overordnet medarbejder på den pågældende station.